

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce C.Y. , zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze, Opletalova 25,** proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. října 2013 č.j. MV-142627-5/SO/sen-2011,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) druhá část věty, zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále též jen zákon o pobytu cizinců) a uvedené rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím ze dne 12.11.2011, č.j. OAM-05972-

19/DP-2011 nebylo nevyhověno žádosti žalobce a nebyla prodloužena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - účast v právnické osobě, podle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. b) a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vycházel správní orgán ze zjištění, že dne 13.1.2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, účasti v právnické osobě. V rámci vedeného řízení správní orgán zjistil, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast právnické osoby od 3.2.2009 do 2.2.2011. Správní orgán vyšel z obsahu výsledku žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 24.10.2011, při kterém uvedl, že první dlouhodobý pobyt měl povolen v ČR od roku 2006 za účelem podnikání a o prodloužení dlouhodobého pobytu žádal celkem třikrát. Za dobu posledního povoleného dlouhodobého pobytu žalobce podnikal ve firmě Cherry Trust s.r.o., a to tak, že se věnoval obchodu se stavebním nářadím, stavebním materiálem, jak v Praze, Karlových Varech a dalších městech i v Německu. Po dobu posledního povoleného dlouhodobého pobytu od 3.2.2009 do 2.2.2011 při tom nepobývá na území ČR nepřetržitě, ale vždy týden až měsíc a pak odcestuje do Turecka, Ruska, Litvy, Finska, kde pracuje pro svoji firmu. Ke zjištění správního orgánu z cestovního dokladu žalobce, že v době od 3.2.2009 do 2.2.2011 pobýval na území ČR a na území Schengenského prostoru celkem 85 dní ze žalobce nevyjádřil. Podle správního orgánu z listinných důkazů a z výpovědi žalobce vyplynulo, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účasti v právnické osobě, využíval pouze formálně a na území ČR v době platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobýval pouze 85 dní. Z této situace vyplývá formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez jeho faktické konzumace, což není cílem zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců, čímž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 2 zák. o pobytu cizinců ministerstvo pobyt zruší, popř. neprodlouží, pokud rozhodnutí bude přiměřené zejména z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života. Z výpovědi žalobce přitom vyplynulo, že v posledních dvou letech pobýval na území ČR minimálně. Podle jeho vlastních údajů žije se svoji družkou T.|P., která na území ČR má rovněž povolen dlouhodobý pobyt. V rámci vedeného řízení bylo zjištěno, že družka žalobce měla na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání účasti právnické osobě od 2.6.2009 do 1.6.2011. Žádosti T.P. o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebylo vyhověno a platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, účasti v právnické osobě, jí nebyla prodloužena rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12.11.2011, čj. OAM-28629-25/DP-211. Vzhledem k tomu, že žalobce sám vypověděl, že nezná žádné závažné překážky, které by mu bránily ve vycestování do Turecké republiky, správní orgán usoudil, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že nebyla shledána důvodnost námítky, že na situaci žalobce nelze aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců a že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalovaný zdůraznil, že v odůvodnění prvostupňového

rozhodnutí je vyložena přezkoumatelným způsobem závaznost zákonných ustanovení, o které správní orgán své rozhodnutí opíral. Ustanovení zákona o pobytu cizinců zahrnující § 44a odst. 3 věta druhá, ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7, a 8, § 47 a § 56 odst. 1 písm. j) lze na případ žalobce aplikovat, což vyplývá i z judikatury soudů např. z rozsudku Městského soudu v Praze čj. 10 A 218/2011-42, z 28.2.2011 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 80/2011-69 z 19.1.2012. Žalovaný rovněž shledal, že žalobce v průběhu dvou let naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu pobýval na území České republiky pouze 85 dnů. Přitom sám ve výpovědi připustil, že oblast, ve které podniká, byla v minulých letech postižena ekonomickou krizí a z toho důvodu došlo k významnému poklesu aktivity na území České republiky. Potvrzením OSSZ Karlovy Vary ze 7.1.2011 bylo doloženo, že společnost Cherry Trust s.r.o. nebyla vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Tyto skutečnosti dokládají, nedůvodnost uplatněné odvolací námitky.

Jako nedůvodnou žalovaný shledal i další odvolací námitku týkající se doby pobytu žalobce na území ČR, neboť zákon o pobytu cizinců v § 42 odst. 1 stanoví, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců, trvá-li stejný účel pobytu. Spisovým materiálem bylo doloženo, že v posledních dvou letech pobýval žalobce na území České republiky a v Schengenském prostoru 85 dnů.

Za nedůvodnou shledal žalovaný další žalobní námitku, ve které se žalobce dovolával správně zjištěného stavu věci. S odkazem na učiněná zjištění v řízení před správním orgánem I. stupně žalovaný konstatoval, že žalobce měl možnost se vyjádřit k předloženým důkazům, avšak neučinil tak a údaje, které byly zjištěny z jeho cestovního dokladu, nezpochybnil.

Za nedůvodnou žalovaný shledal i odvolací námitku, že právní hodnocení případu je v rozporu se zákonem a že žalobce fakticky plnil účel pobytu, když prokázal listinnými důkazy, že je jednatelem společnosti. Žalovaný opět vyšel ze zjištění, že v posledních dvou letech povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání pobýval žalobce na území ČR pouze 85 dnů, přičemž v této době nebyla společnost, v níž vykonával funkci jednatele, přihlášená k odvodům sociálního zabezpečení. Tento zjištěný fakt dokládá, že nebyl plněn účel, pro který žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný potvrdil, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu případně neplnění povinností spojených s podnikáním, zahrnujících hrazení pojistného a důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Ve smyslu platné judikatury Nejvyššího správního soudu např. představované rozsudkem čj. 7 As 82/2011-81 z 27.12. 2011 vyplývá, že zákon o pobytu cizinců je založen na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.

Za nedůvodnou výhradu žalovaný shledal, že správní orgán nenaplnil svoji povinnost zabývat se důvody, pro které žalobce jako jednatel společnosti opouštěl Českou republiku. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v účastnické výpovědi sám uváděl, že práci ve firmě se věnuje

týden až měsíc v roce a zbytek času se věnuje své práci ve firmách v Turecku, Rusku, Finsku a Litvě. Uvedené tvrzení bylo potvrzeno přechodovými razítky vyznačenými v cestovním pasu žalobce, ze kterých vyplynulo, že v době od 3.2.2009 do 2.2.2011 v roce 2009 pobýval žalobce v České republice celkově 26 dnů, v roce 2010 - 37 dnů a v roce 2011 - 6 dnů.

V další námitce, že správní orgán I. stupně nedostatečně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žalovaný odkázal na ust. § 174a zák. o pobytu cizinců a shledal, že spisový materiál doložil, že správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval. Z výpovědi žalobce jako účastníka řízení je zřejmé, že v posledních dvou letech pobýval na území České republiky minimálně a rovněž tak i jeho družka a její rodina. Z uvedeného správní orgán I. stupně učinil závěr, že na území České republiky nedošlo k vytvoření vazeb a že rozhodnutí tím nebude mít negativní dopad do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný k tomu dodával, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky na rozdíl od občanů České republiky.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které úvodem konstatoval, že žalovaný správní orgán porušil své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavků uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu definující požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a porušují ust. § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu.

Žalobce tvrdil, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí není dostatečně určitá, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého ve výrokové části se uvádí řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo postupováno a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části přitom zcela chybí definice jednání, resp. pochybení, které je žalobci vytýkáno a na jehož základě byla žádost zamítnuta. V ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců je obsaženo několik možností, pro které je možno neprodloužit povolení k pobytu a správní orgán rozhodnutí nespecifikoval, na základě, které z těchto podmínek nebylo povolení prodlouženo. Takové rozhodnutí je nutno považovat za nedostatečně určité a tedy nezákonné. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí i z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti k povolení k pobytu žalobce byla zamítnuta proto, že správní orgán I. stupně spatřoval ve skutečnosti, že žalobce nepobývá po celou dobu povoleného pobytu na území České republiky za závažnou překážku dalšího pobytu.

Žalovaný vyvracel námitku žalobce o tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví minimální dobu pobytu na území, v rámci povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že o povolení dlouhodobého pobytu žádá ten, kdo chce na území pobývat déle než 6 měsíců. Tento fakt však nesouvisí s tím, jak dlouho má cizinec v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na

území republiky pobývat v průběhu povolené doby. Žádost podává ten, kdo chce pobývat na území déle než 6 měsíců, to však neznamená, že je povinen pobývat na území dobu, která tuto dobu převyšuje. Dovozování jiných závěrů je v rozporu nejen se zákonem, ale i s ústavním pořádkem, neboť článek 14 Listiny základních práv a svobod výslovně stanoví, že svoboda pohybu a pobytu je zaručena.

Žalobce namítal, že ačkoliv žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně fakticky vycházel ze zcela jiných skutečností, než tento správní orgán. Správní orgán I. stupně rozhodl o neprodloužení povolení k pobytu na základě toho, že žalobce pobýval na území toliko čtvrt roku a usoudil, že povolení k pobytu nebylo fakticky využíváno a bylo pouze formální. Naproti tomu správní orgán odvolací vychází z faktu, že žalobce nebyl přihlášen k odvodům na sociální zabezpečení a tudíž nepodnikal. Mimo to, že oba důvody jsou vykonstruované, je zjevné, že s ohledem na zcela jiné zdůvodnění neprodloužení povolení k pobytu je takové rozhodnutí v rozporu se zákonem, neboť účastník řízení neměl možnost se nějak bránit důvodům, z nichž vycházel žalovaný. Podle žalobce není na místě se domnívat, že závažnou překážkou pobytu cizince na území by mohla být skutečnost, že tento se zdržoval část doby, po kterou měl pobyt povolen mimo území republiky. Žalobce zdůraznil, že společnost, jejímž je jednatelem, úspěšně podniká, žalobce není povinen být účasten na odvodech na sociálním zabezpečení, jak je zjevné ze zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Je evidentní, že žalobce své jednatelské oprávnění vykonává řádně a nelze mu vyčítat, že neplnil účel pobytu a dále nerozhodné, jakou dobu se na území republiky fakticky zdržoval.

Žalobce tvrdil, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán nepřipadně spojil otázku nepovolení pobytu žalobce s jinými správními řízeními a s otázkou v nich nepovolených pobytů. Správní orgán je povinen v řízení vycházet z § 174a je povinen hodnotit možný zásah do soukromého života účastníka řízení na základě vyslovených regulativů a nikoliv čistě na základě toho, že nebyl povolen pobyt jiným jeho rodinným příslušníkům. Správní orgán se vůbec nezabýval otázkou, jak může být účastníku řízení zasaženo do soukromého a rodinného života, ale čistě na základě nepovolení jiných pobytů, jeho žádost zamítl. Skutečnost, že rodinní příslušníci účastníka řízení nepobývají na území České republiky nebo jako v tomto případě, jim byl pobyt zamítnut, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu žalobce nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně ve vztahu k danému účastníku řízení. Pokud správní orgán vyšel čistě ze skutečností, že rodinní příslušníci se nenacházejí na území České republiky, je to jednoznačně nezákonný postup, který je navíc nepřezkoumatelným. Žalovaný správní orgán tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval, že správní orgán I. stupně v této části řízení podstupoval dostatečně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření vycházel ze skutkových zjištění, která byla v řízení učiněná a s použitím právní argumentace totožné s právními závěry

obsaženými v žalobě napadeném rozhodnutí navrhl, aby rozhodnutí žalovaného správního bylo potvrzeno.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Podle § 44a odst. 3 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 cit. zákona dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) cit. zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobce v žalobě tvrdil, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně určitá zejména proto, že v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců je obsaženo několik možností a správní orgán nedostatečně specifikoval ty důvody, pro které nebylo povolení k dlouhodobému pobytu žalobci prodlouženo. Vzhledem k tomu, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na rozhodnutí žalovaného je nutno pohlížet jako na jeden celek, posuzoval krajský soud tvrzený důvod nezákonnosti i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Shledal, že tato uplatněná žalobní výtky nejsou důvodné, neboť z výrokové části předmětného rozhodnutí je zjevně patrné, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci bylo kromě jiného podloženo ust. § 56 odst. 1 písm. j) *věty druhé* zákona o pobytu cizinců. Právě citovaná věta druhá § 56 odst. 1 písm. j) předmětného zákona uvádí, že dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je zjištěna *jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR*. Tato specifikace důvodů pro neudělení dlouhodobého víza je dostatečně přesná a nemůže způsobovat nesrozumitelnost vydaného rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce dále tvrdil, že rozhodovací důvody na straně správního orgánu I. stupně a posléze na straně žalovaného, pro které žalobci platnost k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, jsou odlišné a žalobce neměl možnost se bránit důvodům pro neprodloužení povolení dlouhodobého pobytu, které užil žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně krajský soud shledal, že na podkladně provedených listinných důkazů a s použitím údajů z výpovědi žalobce dospěl tento správní orgán k závěru, že žalobce povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, účasti právnické osobě, využíval pouze formálně a na území ČR v době platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu z období dvou let, pobýval na území ČR pouze 85 dní. Zjištěná formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez jeho faktické konzumace byla správním orgánem vyhodnocena jako jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR. Žalovaný správní orgán, aniž by provedl vlastní dokazování, pouze zhodnotil jeden z podkladů pro rozhodnutí, které již obstaral správní orgán I. stupně a přihlédl i k obsahu potvrzení Okresní zprávy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze 7.1.2011 dokládajícího, že společnost Cherry Trust s.r.o., jejímž je žalobce jednatelem, není vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Žalovaný při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) druhá část věty tak hodnotil kromě dosavadních zjištění o délce doby pobytu žalobce na území České republiky v době posledního období povoleného dlouhodobého pobytu, též skutečnost zjištěnou z citovaného potvrzení a potvrzení Okresní zprávy sociálního zabezpečení v Karlových Varech. I když je nutno připustit, že výsledné hodnocení tohoto podkladu pro rozhodnutí nevyznívá v souzeném případě přiléhavě a přesvědčivě, není tento postup žalovaného správního orgánu odklonem od rozhodovacího důvodu, který užil správní orgán I. stupně pro rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci. Zjištění učiněné již správním orgánem I. stupně v uvedeném směru jen potvrdilo existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Žalobce při podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tvrdil, že účelem dalšího dlouhodobého pobytu je podnikání, a to formou účasti v právnické osobě. Pokud předmětem podnikání žalobce měla být právě vykonávaná činnost jednatele, pak skutečnost, zda tato obchodní společnost je, či není evidována v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti má pro posouzení otázky existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky význam.

Ve vztahu k tvrzenému porušení ust. § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců žalobce zpochybňoval právní relevanci závěru správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného ohledně závěru o právním dopadu zjištěné doby pobytu žalobce na území České republiky v období posledně povoleného dlouhodobého pobytu v délce 85 dní a tvrdil, že toto pouhé zjištění nenaplnuje doložení existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území ČR. Krajský soud shledal, že samotná délka doby pobytu žalobce na území České republiky v inkriminovaném období žalobcem zpochybněna nebyla a žalobce toliko zpochybňoval vyvozené právní závěry ze zjištěné skutečnosti. V přezkoumávaném případě bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, formou účasti v právnické osobě. Žalobce je přitom jedním ze čtyř jednatelů v obchodní společnosti, což dokládá výpis z obchodního rejstříku ve vztahu k obchodní firmě Cherry Trust 89 s.r.o. se sídlem Karlovy Vary, I.P. Pavlova 75. Závěr žalovaného o tom, že žalobce v inkriminovaném

období pobýval na území České republiky pouze 85 dnů, když účelem jeho dlouhodobého pobytu mělo být podnikání a zjištění, že společnost, v níž vykonával funkci jednatele, nebyla přihlášena k odvodům sociálního zabezpečení, doložila, že žalobce v inkriminovaném období fakticky nepodnikal a tím neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Tento závěr žalovaného správního orgánu je v souladu s dlouhodobou rozhodovací praxí správních soudů, která se ustálila na závěru, že v případě je-li dlouhodobý pobyt povolen za účelem podnikání, je nutno podnikáním rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti a nestačí mít pouhé oprávnění podnikat, pokud podnikatelská činnost není fakticky vykonávána (obdobně rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81 dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů krajský soud žalobní výtku mířící na porušení ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců shledal jako nedůvodnou.

Krajský soud se zabýval otázkou, zda při rozhodování v dané věci se správní orgán dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zák. o pobytu cizinců. V tomto směru krajský soud vyhodnotil jako dostatečné důvody, pro které správní orgán I. stupně a ani žalovaný neshledaly negativní dopad vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud vycházel z názoru, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince je přímo úměrná délce pobytu, po kterou cizinec na území České republiky pobýval po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. Žalobce v tomto inkriminovaném období na území České republiky pobýval pouze 85 dnů, což výrazně snižuje dopad rozhodnutí o dalším neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na jeho str. 7 své závěry plynoucí z aplikace ust. § 174a zákona o pobytu cizinců dostatečně odůvodnil. Žalobní výtku mířící na porušení § 174a zák. o pobytu cizinců byla tím rovněž shledána nedůvodnou.

Krajský soud shledal, že pro aplikaci hmotněprávních ustanovení v § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá a § 174a zák. o pobytu cizinců v průběhu řízení, které vydání žalobou napadeného rozhodnutí předcházelo, byl zjištěn stav věci způsobem odpovídajícím ust. § 3 správního řádu a žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění vykazovalo veškeré náležitosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu řízení nedošlo k porušení základních zásad plynoucích z ust. § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu, které by mohly mít při aplikaci výše citovaných hmotněprávních ustanovení vliv na zákonitost vydaného rozhodnutí. Žalobní body mířící na porušení uvedených hmotněprávních i procesních ustanovení nebyly shledány nedůvodnými. Z těchto důvodů krajský soud postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že strana žalovaná dosáhla v řízení procesního úspěchu, nicméně náhradu nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. března 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková